

Minden álompasinak van egy titka...

Védtelesenül

fine
selection

LYLIA BLOOM

LYLIA BLOOM

Védtelenül

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

1. fejezet

ASZÍVEM A ZENE ÜTEMÉRE LÜKTETETT, miközben az ajtón betóduló újabb társaságot figyeltem. Lassan megtelt a szórakozóhely, ahol a nyári szünetünk utolsó közös hétvégéjét ünnepeltük a lányokkal. A hangfalaktól legmesszebb eső asztalt választottuk, de így is alig hallottuk egymás szavát. Iza másnap utazott vissza Londonba, Lora pedig Debrecenbe az egyetemre, mi ketten Vivivel Pesten folytattuk a tanulmányainkat.

Ma igyekeztem nem szomorkodni azon, hogy elválaszthatatlan négyesünknek szűk két hónap után ismét különválnak az útjai. A gimnázium alatt szinte mindent együtt csináltunk, és annyira hozzászoktam a lányok jelenlétéhez, hogy nélkülük üresnek és unalmasnak tűnt az élet. Eleinte azt terveztük, hogy egy helyre megyünk továbbtanulni, de mindannyian más célt tűztünk ki magunk elé.

A kis hely, ahol ültünk, nemrég nyílt, de gyorsan felkapták a fiatalok. A bordó falak és a króm berendezés modern benyomást kellett, habár ilyenkor, a félhomályban nem sokan foglalkoztak vele. Napközben látszott csak igazán, mennyire aprólékosan alakították ki a dizájnt.

Mosolyogva figyeltem, ahogy Lora – szokásához híven – leplezetlenül méregeti a pasikat, és szinte mindegyiken talál kivetnivalót. Elég volt egyetlen fintor, és máris tudtuk, mi a véleménye. Csupán egy fiú kapott eddig elismerést: Máté, a pultos, akivel hamar összebarátkozott. Ezért szinte minden héten legalább egy délutánt kötelezően itt töltöttünk.

Lora akkor is éppen a pult mellett ácsorgott, amikor besétált egy ismeretlen, magas, sötét hajú fazon. Mivel a környék kertvárosi, néha úgy éreztem magam, mintha vidéken lennék; mindenki ismert mindenkit, főleg azt, aki számított. Lora jóvoltából, aki itt nőtt fel, az utcában, már mi is tisztában voltunk a helyi ki-kicsodával, még ha a város másik felén laktunk is.

Az asztalunknál ülve lestük az idegent, és amikor észrevettem, hogy lopva mindhárman őt figyeljük, kitört belőlem a nevetés. Vivinek és Izának hamar leesett, és fejüket csóválva kacagtak velem.

– Csajok, olyanok vagyunk, mint a vénasszonyok, akik állandóan a kapuban ücsörögnek – mondta Vivi, amitől Izával még jobban nevettünk.

A pasas úgy sétált keresztül a báron, mintha az övé lenne a hely. Máté már messziről odaintett neki, Lora viszont felvont szemöldökkel méregette – ebből azonnal tudtam, hogy fogalma sincs, ki is lehet. Egy pillanattal később azonban elkerekedett a szeme, de mire a férfi odaért a pulthoz, rendezte a vonásait, aztán pillanatokon belül szóba elegyedett vele.

Az ismeretlen hamar elfordult tőle, és Mátéval kezdett beszélgetni. A fiú figyelmét is elvonta barátnőnkéről, aki ezen bizonyára felhúzta magát, és visszajött az asztalunkhoz. Karba tett kézzel levágódott a székére, és dühösen fújta egyet.

– Minden valamirevaló pasi idióta? – kérdezte sértődötten.

Megszokta, hogy a srácok odáig vannak érte, és élvezte is a rá irányuló figyelmet. Négyesüinkből ő volt a csábító démon, mi pedig igyekeztünk megóvni őt a túl nagy hülyeségektől.

Az elfogyasztott két koktéltól a bizsergés egyre nőtt a gyomromban, és továbbterjedt a lábamba is. Mint ilyenkor mindig, most is rám tört a táncolhatnék.

– Amúgy tudjátok, ki ez? – bökött Lora a pasi felé, aki még mindig Mátéval beszélgetett. Láthatóan nem hagyta nyugodni a téma, és mivel mindannyian kérdőn bámultunk rá, folytatta. – Először nem ismertem meg, de régebben itt lakott a környéken, egy csomó csaj odáig volt érte, aztán meghaltak a szülei, ő meg elköltözött.

Nem értettem, hogy ez mitől olyan különleges történet, de mielőtt ezt közöltem volna, valaki megszólalt mellettem.

– Még egy kört a hölgyeknek?

Lorában bennakadt a levegő, Vivi felvonta a szemöldökét, Iza pedig igyekezett láthatatlannak tűnni. Felnéztem, hogy ki váltotta ki ezt a hatást a lányokból. A „csajok álma” srác ácsorgott mellettünk öntelt vigyorral. A rossz megvilágítás miatt nem sokat láttam belőle, csak a magasságát és markáns arcélét érzékeltem. És azt, hogy bár hölgyeket mond, valójában rám néz, engem kérdez.

– Kösz, nem kérek – háritott azonnal Vivi.

– Én sem. – Lora még mindig durcás lehetett.

– Nekem még van, kösz – emeltem meg a poharam, bár már alig rejtőzött pár csepp az alján, de elég erősen élt bennem az általánosan elfogadott szabály, hogy idegenektől nem fogadunk el italt. Anya ezt nagyon sokszor a lelkemre kötötte.

A férfi – akinek továbbra sem tudtuk a nevét – lehajolt, szinte közvetlen közletről nézett rám. Megcsapott a kellemes illat, ami körülvette, az egyik lámpa fénye megcsillant zöld íriszén.

– Ha mégis kérnél valamit, szólj! Szívesen meghívlak. – Hangja határozottan csengett, a hangos zene mellett is tisztán értettem minden szavát, pedig nem kiabált.

Mielőtt elküldhettem volna a fenébe, már ott is hagyott. Kissé értetlenül bámultam utána.

– Te nem vagy eszednél, Anna! – támadt nekem Lora. – Nem kellett volna visszautasítanod Roland meghívását!

– Miért is?

Legalább megtudtam, hogy hívják a pasit.

– Nem elég, ha ránézel? – fintorgott Lora. – Egyébként ő régen sosem hívott meg senkit, pedig sokan vágytak volna rá.

Nem feleltem, csak a szememet forgattam.

– De hát nem is hallottál róla évek óta, azóta egy csomót változhatott – fogalmazta meg Vivi a gondolataimat.

Ő volt a legjobb barátnőm általános óta, néha hamarabb tudta, mire van szükségem vagy mit gondolok, mint hogy kimondhattam volna.

– Oké, de akkor sem kellett volna nemet mondanod neki. Bár, még meggondolhatod magad – vigyorodott el Lora.

– Eszemben sincs. Szívesen átadom a lehetőséget... – mondtam, de közben meg úgy éreztem, zavarna, ha Roland hirtelen vele foglalkozna.

– Az úgy nem az igazi – húzta el a száját Lora.

Szórakozottan forgattam a poharat. Meglepett a pasi, az tény. Négyünk közül általában Lorát vagy Vivit szokták megkörményékezni, ő mégis engem választott. Ahogy a bárpult felé pillantottam, észrevettem, hogy felém néz. Jólesett a kitüntetett figyelem, ugyanakkor furcsának éreztem, hogy ennyire érdeklődik irántam, hiszen csak most látott először. Szemöldökét enyhén felvonva felém emelte a

poharát, én pedig elkaptam róla a pillantásomat. Ezt még eljátszottuk párszor, ő mosolygott, én pedig kezdtem zavarba jönni a helyzet-től. Figyelemelterelés gyanánt magammal rángattam a lányokat a táncterre.

Tánc közben sikerült mindenről megfeledkezni. A zene általában ilyen hatást gyakorol rám, teljesen kikapcsol az agyam, ahogy a szememet lehunyom, és hagyom, hogy átjárjon a ritmus. Lora talált egy újabb ismerőst, Vivi is elsodródott mellőlünk, de Iza a közelemben maradt. Széles mosollyal az arcunkon táncoltunk, már gyönyö-zött a homlokunk a tömegben. Imádtam azt az érzést, ahogy az izzadság vékony rétegben ellepi a bőrömet, aztán, amint szellősebb helyre keveredek, kellemesen végigborzongat a levegő.

Egy darabig senki és semmi nem számított, de hamarosan észre- vettem, hogy Izát már kellemetlenül érintik a részegen bepróbálko- zó idioták, ezért beleegyeztem, hogy visszamenjünk az asztalunkhoz. Csakhogy közben mások már elfoglalták, és mivel hajnali két óra múlt, engem nem vonzott különösebben, hogy maradjunk.

– Megkeresem Vivit, és mehetünk – mondtam Izának, és ott- hagytam a pultnál Lora közelében, aki mostanra már megint Máté- val beszélgetett.

Alig léptem kettőt, amikor valaki elkapta a csuklómat. Mérgesen fordultam meg, és szabad kezemmel reflexből majdnem képen vág- tam... Rolandot.

– Eressz el! – szóltam rá azonnal, mire egy gyors mozdulattal el- engedte a csuklómat. – Mit akarsz?

Nem álltam annyira egyenesen és biztosan a lábamon, amennyire szerettem volna. A koktélok hatását jócskán éreztem, ráadásul a me- leg és a fáradtság rátett egy lapáttal.

– Gondoltam, hazakísérnélek.

Rámenőssége védekezésre készítetett, mert hiába imponált, hogy figyelt rám, anya intelmei még húszévesen is elkísértek.

– Nagylány vagyok, egyedül is hazatalálok.

– Mi folyik itt? – bukkant fel mellettem Vivi.

– Megyünk? – kérdeztem tudomást sem véve Rolandról.

A szemem sarkából láttam, hogy érdeklődve figyel, a szemét le sem veszi rólam, és ettől hirtelen különlegesnek éreztem magam.

– Felőlem – egyezett bele Vivi.

Néhány vörös hajszála a homlokára tapadt, hiába próbálta elfúj-
kálni őket a szeme elől. Murisan nézett ki, úgyhogy nevetve bele-
karoltam, és a bárpulthoz mentünk összeszedni Lorát és Izát.

– Én még maradok – jelentette ki Lora.

Vivivel egyszerre vontunk vállat, Iza viszont örömmel csatlakozott hozzánk, így hármásban indultunk el a langyos éjszakában a legkö-
zelebbi buszmegállóhoz.

Már majdnem negyedórája váraoztunk a megállóban, amikor megrezdült a telefon a farmerem zsebében. Egy pillanatra megijed-
tem. Anyáék tudták, hogy a lányokkal vagyok, csak akkor hívtak vol-
na, ha valami baj történt. Előkaptam a mobilt, és összehúzott szem-
mel meredtem az ismeretlen számra.

– Halló? – szóltam bele bizonytalanul.

– Szia! – Ismeretlen, de kedves hang. – Csak meg akartam kérdez-
ni, hogy rendben hazaértél-e.

Meglepetten néztem először Vivire, majd Izára.

– Ki az? – kérdezte Vivi.

– Roland – feleltem lefedve a telefon mikrofonját.

– Mi van? – képedt el a barátnóm.

– Honnan tudja a számod? – csodálkozott Iza is.

Meg sem kellett kérdezniem, rájöttem a válaszra.

– Lora – mondtam ki hangosan, és valószínűleg ezt már Roland is hallotta, mert így felelt:

– Igen, ő adta meg a számod.

– Marhára örülök neki – motyogtam mérgesen. – Miért hívtál?

– Már mondtam, hogy tudjam, minden rendben van veled.

– Csak úgy szimplán aggódsz értem? Így, ismeretlenül?

Valamiért így, hogy nem állt előttem, magabiztosabban vágtam vissza neki.

– Annyira hihetetlen?

– Az.

Ez volt a legrosszabb mese, amit valaha pasitól hallottam.

Nem érkezett válasz a vonal másik végéről. Közben begördült a buszunk, mi meg felszálltunk, és lehuppantunk a kényelmetlen ülésekre. Rajtunk kívül egyetlen ember utazott a járaton, de ő a legelső ülések egyikén ücsörgött, mi pedig szokásunkhoz híven hátul, a négyszemélyes üléseknél helyezkedtünk el.

– Hazavittelek volna, akkor nem kellene buszoznod.

A zajból könnyűszerrel kitalálhatta, hogy felszálltunk az éjszaka-ira.

– A barátaimmal szoktam hazajárni, nem hagytam volna ott őket.

Le akartam zárni ezt a beszélgetést, de közben imponált is, hogy csak ezért felhívott. Mondjuk az már nem tetszett annyira, hogy nem én dönthettem el, meg akarom-e adni neki a számomat.

– Akkor őket is hazavitem volna.

Nem feleltem, és ő is elcsendesedett, csak halk háttérzajként hallottam a zene basszusának ütemét, és néha egy-egy elhaladó autót. Roland kijött a bárból, hogy felhívjon. A kérdés még mindig ott lebegett: miért?

– Tényleg csak azért hívtál, hogy rendben hazaértem-e?

– Meglep? – kérdezett vissza válasz helyett.

– A pasik nem szoktak ilyesmiért hívni, mindegyik akar valamit.

Csak most tűnt fel, hogy olyan a hangom, mint egy duzzogó kisgyereké. Kis híján kinevettem saját magamat.

– Én is szeretnék néhány dolgot – rövidke szünetet tartott –, de most tényleg csak ezért hívtalak.

– Na ja, néhány dolgot... – Tisztán hallhatta a hangomból kicsendülő rosszállást.

– Például megismerni téged.

A torkomon akadt a csípős válasz. Az elmúlt hónapok során megadtam pár srácnak a számomat, olyanoknak, akik kedvesnek tűntek, de mindannyian többet akartak az első randi után, sőt, volt, amelyik azonnal a saját lakásán randizott volna velem. Erre jön ez a férfi, és azt mondja, meg akar ismerni.

– Jó duma... – reagáltam kicsit megkésve.

Ez a pasi pillanatok alatt zavarba tudott hozni, pedig még nem is ismertük egymást. A barátnőim érdeklődéssel figyeltek, láthatták rajtam, hogy egyre kevésbé húzódozom az egész helyzettől.

– Nem hiszel nekem – sóhajtotta Roland lemondóan.

– Eltaláltad – vágtam rá, és egy részem remélte, hogy feladja végre.

Másfelől viszont azt kívántam, eszébe se jusson letenni.

– És bizonyíthatok?

Megint elakadt a szavam. Közben megérkeztünk Iza megállójához, intettünk egymásnak, aztán ő leszállt.

– Merre jártok? – kérdezte Roland.

– Azt hiszed, megmondom, hol lakom? – nevettem el magam.

– Próbálkozni lehet, nem?

Roland rámenőssége lassan viccelődéssé vált, én meg kezdtem élvezni a beszélgetést.

– Azt mindig...

Olyan régóta tartottam a fülemhez a telefont, hogy a karom már kezdett zsibbadni, így gyorsan oldalt váltottam. Vivi megcsóválta a fejét, de közben mosolygott, láttam, hogy az én jókedvemtől ő is vidám lesz.

Egymás mellett ültünk, kicsit féloldalasan, így tisztán láthatta a reakciókat, amiket Roland szavai váltottak ki belőlem.

– Akkor próbálkozom még, rendben? – flörtölt tovább Roland.

– Kicsit sok lesz a telefonszámlád, nem?

– Azzal ne foglalkozz, nem számít.

A hangja alapján tényleg nem számított, nekem meg eszembe jutott, hogy talán olyan előfizetése volt, amivel annyit beszél, amennyit csak akar.

– És ha, mondjuk, holnap megváltoztatom a számom, és soha többé nem találkozunk, nem leszel mérges, amiért ennyi pénzt ki-dobtál az ablakon?

– Akkor sem dobtam ki az ablakon. – Rövid szünetet tartott, én pedig most már kíváncsian vártam a folytatást. – Jó veled beszélgetni.

Vivi rám nézett, aztán kezét a szája elé kapva úgy elkezdett nevetni, hogy azt hittem, sosem fogja abbahagyni.

– Most mi van? – tátogtam felé, de a biztonság kedvéért letakar-tam a telefont is.

– Látnod kellett volna az arcodon a döbbenetet – felelte vigyorog-va, de szerencsére halkán, én meg a vállára hajtottam a fejem, hogy ne lássa az arcomat.

Persze ez nem akadályozta meg abban, hogy tovább nevetgéljen, a válla rázkódott az arcom alatt, én pedig alig bírtam megállni, hogy csatlakozzak hozzá.

Közben megérkeztünk, és mi is leszálltunk. Jó pár saroknyit kellett sétálni a házig, amit máskor hangosan vihorászva tettünk meg, most azonban a telefonálás miatt csendesek voltunk. A környéken egy lélek sem járt ilyen későn, a panelek közti terek néha ijesztőnek tűntek éjszaka, de kettesben sosem féltünk.

– Még mindig nem értél haza? – komorodott el Roland.

– Már majdnem.

– Messze laksz.

– Lakunk. Vivi meg én – magyaráztam.

Vagy inkább magyarázkodtam? Nem akartam, hogy ideges legyen.

– Legalább tényleg nem vagy egyedül.

– Megmondtam.

– Az emberek nem mindig mondanak igazat. – Szíven ütött, mennyire keserű most a hangja, mintha valaki tényleg átverte volna.

– De nekem nem szokásom hazudni.

Vivi egyre feljebb húzta a szemöldökét, ahogy hallgatta a válaszaimat. Én csak megvontam a vállam, ő meg a fejét csóválta. Közben megérkeztünk ahhoz a lépcsőházhoz, ahol az ő lakásuk volt, megöleltük egymást, ő szélesen rám vigyorgott, én továbbmentem, de a vállam fölött végig őt néztem, ahogy mindig szoktuk. Én két lépcsőházzal odébb laktam, még tisztán láttuk egymást az ajtókból. Egyszerre léptünk be, és így biztosak lehettünk benne, hogy mindketten rendben hazaértünk.

– Sokáig csöndben voltál.

Amíg felsétáltam a másodikra, elmeséltem Rolandnak a mi kis megszokott, esti rituálénkat. Mindig így csináltuk, amióta először engedtek el minket bulizni. A szüleink mindkettőnket megeskettek még akkor, hogy egyetlen pillanatra sem hagyjuk magára a másikat, és ehhez azóta is tartottuk magunkat, nemcsak a biztonság, de a megszokás miatt is.

– Várj egy kicsit, bemegyek a szobámba – suttogtam, miközben kinyitottam az ajtót.

Nem akartam felébreszteni anyáékat. Halkan elfordítottam a kulcsot a zárban, és beóvakodtam a lakásba. A konyhában égett az egyik kislámpa, anya mindig felkapcsolva hagyta, ha nem voltam otthon, amikor lefeküdt aludni. Behajoltam az ajtón, leoltottam a villanyt, és bementem a szobámba.

Végighevertem a bevetetlen ágyon, csak a magas sarkúmból bújtam ki. Közben végig azt hallgattam, ahogy Roland sétál. Egyenletes, határozottan puffanó léptek hallatszottak, amik valamiért megnyugtatóan hatottak rám. Próbáltam felidézni a lábát, de nem emlékeztem, hogy vettem volna akár csak egyetlen pillantást is rá, márpedig anya szerint egy férfi arca és a keze után a cipője a harmadik legfontosabb, amit meg kell néznie egy nőnek. A hangsúlyos léptekből arra következtettem, hogy valamiféle bakancs lehet. Mindenesetre tuti nem elegáns, és nem is sportcipő. Tetszett az elképzelés.

– Merre jársz? – kérdeztem suttogva.

– Hé, most meg te kérdezel ilyeneket! – Hallottam a hangjában a mosolyt, és halkán felnevettem.

– Tudod, mit? Játsszunk!

– Micsodát? – lepődött meg.

– Én kérdezek, te válaszolsz, aztán fordítva. De meg kell válaszolnunk a saját kérdéseinket is.

– Rendben. – Lelkesnek tűnt a hangja.

Kényelmesen az oldalamba fordultam, és a fülemre tettem a telefont, hogy ne kelljen tartanom. Már mindkét kezem sajgott, de a világért sem hagytam volna félbe a beszélgetést. Eleinte szinte lényegtelen dolgokról kérdeztük egymást, kedvenc szín, film, hasonlók. Amikor szóba került az utazás, mindketten egyszerre mondtuk ki, hogy Róma.

Eddig kétségeim voltak, hogy normális-e az éjszaka közepén telefonon beszélgetni egy majdnem ismeretlennel, de ettől elszálltak. Saját magamon kívül még senkit sem hallottam ennyi lelkesedéssel beszélni álmaim városáról. Lenyűgözték az ókori épületek, mint engem, és miután kiderült, hogy ő már járt Olaszországban, egyfolytában záporoztak rá a kérdéseim, mindent tudni akartam. Még soha senkivel sem tudtam ennyit és ilyen részletesen beszélgetni arról a helyről, ahova a legjobban el szeretnék jutni.

Nem sokra emlékeztem abból, ahogyan Roland kinézett, de abban egy idő után biztos voltam, hogy a nevetését bármikor felismerném. Azt hiszem, az ilyenre mondják, hogy bársonyos. Talán a kelleténél jobban élveztem már azt is, ha csak hallgattam őt. Nem értettem az érzéseimet, nem értettem, miért ilyen jó ez az egész helyzet, mégis volt valami varázsa. Valami, ami miatt órákat bírtam volna eltölteni így.

Nagyon tetszett, hogy egy-egy apró megjegyzéssel képes megnevetetni. Olyankor a párnába fúrtam az arcomat, nehogy feléresszem anyuékat, de sejtettem, hogy anya így is meghallotta, amikor megjöttem. Mindig azt mondta, ő csak azután tud mélyen és

nyugodtan aludni, ha hallja, hogy megérkezem, és bemegyek a szobámba. Előtte is szunyókál ugyan, de az nem az igazi.

Az arcom lassan már fáj a rengeteg széles mosolytól, de egyáltalán nem bántam. Csak feküdtem, beszélgettem egy alig ismert pasival, és jól éreztem magam. Nem akartam még elaludni, bár már nagyon fáradt voltam. Szerettem volna órákon keresztül így dumálni vele. Nem remélhette, hogy pár kedves szó után máris az ágyába bújok, hiszen nem is tudtuk egymásról, hol lakunk, ráadásul az elején még goromba is voltam vele, ő mégis kitartott. Ettől nemcsak különlegesnek éreztem magam, hanem olyan nőnek, aki megéri az erőfeszítést. Ezt korábban még sosem tapasztaltam.

Sajnáltam, hogy nem figyeltem meg jobban az arcát, mert úgy jobban el tudtam volna képzelni őt beszélgetés közben, de csak a szemének zöldjére és az állkapcsának a szögletességére emlékeztem.

Végül már nem bírtam nyitva tartani a szemem. Elköszöntünk egymástól, bár még szívesen hallgattam volna a hangját, olyan lágyan font körbe. Nagyon kíváncsi voltam, betartja-e az ígérését, és tényleg felhív másnap, vagy reggelre azt is elfelejti, hogy létezem.

2. fejezet

AZ ÁLOM ÉS AZ ÉBRENLET HATÁRÁN, lezárt szemhéjjal is érzékelttem a világosságot, de még szívesen aludtam volna tovább. A fejemre húztam a takarót, hogy az erős, narancsszínű ragyogás ne bántsa a szemem, aztán rádöbentem, hogy valami kegyetlenül nyomja az arcomat: a mobilom. Tehát mégsem álmodtam azt az éjszakai, valószerűtlenül tökéletes beszélgetést. Szinte még ki sem nyitottam a szemem, de már vigyorogtam. Újra körbeölelt az a kellemes érzés, ami éjszaka is bebugyolált, amikor Rolandot hallgattam.

Kisöpörtem az arcomba hulló tincseket, és a kezembe vettem a telefont. Teljesen ellágyított az emlék, ábrándosan bámultam a kijelzőt, felidéztem a beszélgetés minden percét. Még sosem éreztem ehhez foghatót, ki akartam élvezni. Végignyúltam az ágyon, és néztem egy darabig, ahogy a függöny mintájának árnyéka a halványlila falra vetül. A szoba kicsi, de szinte minden megvolt benne, amire szükségem lehetett, még egy kényelmes fotel is befért a sarokba, ahova be szoktam kuporodni olvasni vagy a csajokkal chatelni.

A mobil megrezdült a kezemben, a szívem pedig úgy meglódult, mintha kilométereket futottam volna. Kicsit csalódottan vettem

tudomásul, hogy csak üzenetem jött, de még így is biztosra vettem, hogy Roland írt valamit. Azon kaptam magam, hogy levegőt sem veszek, amíg a készülék végre megnyitja az SMS-t.

„Remélem, szépeket álmodtál. Ha felébredtél, és van kedved, csörgezz meg! R”

Legszívesebben azonnal felhívtam volna, de próbáltam nyugodt maradni. A realista énem még mindig kíváncsi volt rá, hogy miért pont engem szúrt ki, mert sosem hittem a szerelem első látásra mítoszában, a romantikus felem viszont imádta. Ráadásul pont akkor írt, amikor felébredtem! Mintha érezte volna, mikor tértem magamhoz. Hiába próbáltam arra gondolni, hogy csak véletlen egybeesés az egész, nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy megérezte, mi van velem.

Halk kopogás után óvatosan kinyílt az ajtó, és anya dugta be a fejét.

Amikor látta, hogy ébren vagyok, mosolyogva odajött hozzám, és leült az ágy szélére. Nyakában megcsillant a kis horgony alakú medál, amit vékony aranyláncon viselt. Apától kapta, amikor velem volt várandós, és sosem vette le. Az enyémhez hasonló, szőke, enyhén hullámos haját hátrafogta, elnyűtt, itthoni ruhát viselt, de én ugyanúgy szépnak láttam, mint a kosztümökben, amikben dolgozni járt.

– Nem mostad le a sminked, ruhában aludtál el, és a kezekben van a telefon, ráadásul ragyog a szemed. Csak nem találkoztál valakivel?

Senki sem ismert olyan jól, mint ő. Viszonyunk az elmúlt két évben tökéletesre csiszolódott. Régebben utáltam, hogy mindent tilt, és mérhetetlenül haragudtam rá, ha valahova nem engedett el. Ennek ellenére soha nem vertem át, mint Lora a saját szüleit, eszemben

sem volt éjszaka kiszöküdni, mert nem bírtam volna anya szemébe nézni.

Mindenesetre alig vártam, hogy betöltssem a tizennyolcat, és végre a fejéhez vágassam, hogy azt csinálom, amit akarok. Mikor megtettem, egy nagy sóhaj után csak annyit mondott, hogy igazam van. Úgy meglepődtem, hogy elmúlt a dacosságom is. Csendben végighallgattam, ahogy elmagyarázta, nem azért tiltott meg dolgokat, mert ő úgy boldogabb volt, hanem azért, mert féltett engem. És habár félteni továbbra is félt, már nem tilthat többé. Én viszont megértettem a döntéseinek az okát.

Ettől kezdve megismertem egy másik oldalát. Lassan elhittem, hogy minden titkomat rábízhatom, hogy neki tényleg csak az számít, hogy nekem jó legyen. Ő volt mellettem, amikor az első alkalom nem sikerült úgy, ahogy elképzeltem, és szégyelltem a barátnőim előtt. Ő volt mellettem, amikor már nem akartam a lányokat terhelni a könnyeimmel az első igazi szakításom után.

– Igen, megismertem valakit – vigyorogtam rá.

Láttam rajta, milyen szívesen kérdezne egy csomó mindent, de mégsem tette. Sosem akart olyasmiről faggatózni, amit magamtól nem osztottam meg vele.

– Mármint annyira nem ismerkedtünk még meg – folytattam –, inkább csak váltottunk pár szót.

Ömlöttek belőlem a szavak, mindent elmeséltem, ahogy Roland besétált a klubba, ahogy odajött hozzánk, mindazt, amiről telefonon beszélünk, és az összes benyomásomat vele kapcsolatban, hogy mikor tűnt rámenősnek, mikor keserűnek, mikor volt kedves. Még abba a puha érzésbe is beavattam, ami reggel körülfogott, ha rá gondoltam. A beszámolót azzal zártam, hogy legszívesebben azonnal megcsörgetném.

– Azért csak vigyázz vele! – mondta anya kedvesen. – Örülök, hogy ennyire érdeked, de a kiábrándultság sosem jó. Amúgy hány éves?

Ezen elgondolkodtam. Sem ő, sem Lora nem mondta, így hát megvontam a vállam.

– Nem tudom, de pár évvel biztosan idősebb nálam.

– Jól van, te tudod. – Anya ezt általában olyankor mondta, ha nem értett egyet velem teljesen, de visszafogta magát, hogy ne szóljon bele. – Nem vagy éhes? Mindjárt kész az ebéd.

– Már ennyi az idő? – fintorogtam. – Bocsi, de inkább valami reggeliszerűt ennék.

– Így jár, aki éjszaka bulizik, aztán átalussza a fél napot – mosolygott rám, aztán elindult kifelé, de az ajtóból még visszaszólt. – Holnap kezdődik a sulis, ne felejtse el!

– Anya! – szóltam rá félig viccesen, félig komolyan.

– Tudod, hogy erről sosem fogok leszokni.

Tudtam. Továbbra is a kislánya vagyok, és ezt el kell fogadnom, ha már ő valamelyest elfogadta, hogy felnőttem.

Kikecmeredtem az ágyból, előszedtem pár kényelmes cuccot, és becsörtettem a fürdőszobába. Habár már több mint nyolc órája ittam meg az utolsó korty alkoholt, mégis szédelegtem, úgyhogy nagyon jólesett, ahogy a meleg víz lemosta rólam a fáradtságot. Az arcomról igyekeztem eltüntetni a smink maradékát. Még az ágyneműt is le kellett cserélnem, mert a párnára szemfesték kenődött, a takarót pedig átjárta a szórakozóhelyek jellegzetes szaga, ami az ital és a cigaretta furcsa keveréke volt, még úgy is, hogy csak kint lehetett dohánnyozni. Erről eszembe jutott, vajon Roland cigizik-e. Nem szerettem a szagát, pedig apa bagózott, megszokhattam volna.

Most is az erkélyről jött be éppen, amikor végeztem a fürdőben, és enyhe kárörömmel a hangjában köszöntött.

– Nem vagyok másnapos.

– Pedig úgy festesz.

Nem feleltem, főleg, mivel nem sokkal korábban magam is megbizonyosodtam róla, hogy borzasztóan nézek ki; az arcom sápadt, a hajam a fejemre lapult. Apa kicsit összeborzolta, mint egy kisgyerekeknek, és szótlanul továbbment.

Végül nem bírtam ki a „reggeli” végéig anélkül, hogy felhívtam volna Rolandot. Még egyszer elolvastam az üzenetet, közben próbáltam felidézni az arcát, de csak a hangja kúszott a fülembé. Az viszont egyfolytában ott motoszkált. Gondolkodás nélkül nyomtam meg a hívás gombot, ő pedig az első csörgés után fel is vette.

– Jó reggelt! – Szinte hallottam a mosolyát. – Jól aludtál?

– Jól, csak keveset. – Nem tudtam, talán nem is akartam elrejtetni a vigyorgomat.

– Ráérsz most?

Elbizonytalanodtam. Találkozni akar? Mi van, ha nappali fényben nem is jövök be neki annyira? Vagy ha túl nyúzott a képem? Esetleg ha teljesen másképp emlékszik rám, mint ahogy valójában kinézek?

– Miért?

– Visszahívlak.

– Ja, oké. – Fellelegeztem, ő meg azonnal visszahívott. – És szia ismét – mondtam mosolyogva.

– Mik a terveid mára?

– Igyekszem kipihenni magam, és még az órarendemet is ki kell nyomtatnom – jutott eszembe hirtelen.

– Órarend? Iskolába jársz?

Meglepettnék tűnt, én pedig megijedtem, hogy mindjárt közli, iskolás csitrikkel nem foglalkozik.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Másodéves vagyok – vágtam rá, hátha ez segít.

– Hol?

A rémület elillant, és megkönnyebbülten sóhajtottam, amiért nem hajtott el. Amint megmondtam, idegenforgalmat tanulok, záporozni kezdtek a kérdései. Újra szóba került Olaszország is, hiszen csak emiatt választottam ezt a szakmát.

– Elviszlek oda, ha szeretnéd.

Kellett néhány pillanat, mire felfogtam, hogy ezt komolyan gondolja. Nem feleltem semmit, bár kikíváncozott volna belőlem egy „miért?”. De erre nem volt jó reakció; ha megköszönöm, az olyan, mintha beleegyeznék. Pedig alig ismertem. Akkor is, ha simogat a hangja, és akkor is, ha nagyon hízelgőnek érzem, hogy máris egy nyaralást ajánl.

– Mit szólnál hozzá, ha holnapután eléd mennék a főiskolához? Holnap Szegeden leszek, de kedden ráérek.

– Az jó lenne – feleltem, de cseppet elbizonytalanodtam, és megint előtörtek belőlem a kételyek.

– Mennem kell, de hívlak este.

Olyan hamar bontotta a vonalat, hogy még el sem tudtam köszönni.

Végre ennem kellett volna valamit, de győzött a kimerültség, és újra elnyomott az álom. Mire megint felébredtem, már szürkült odakint. Az íróasztalomon két szendvics várt, és azonnal rá is vettem magam a kajára.

Évés közben a két panel közti játszóteret figyeltem a csukott ablakon keresztül, ahol estefelé már nem a gyerekek szórakoztak a homokban, hanem a környékbeli fiatalok gyűltek össze. Miután az utolsó falatot is lenyeltem, bekapcsoltam a laptopom, a fotelbe kucorodtam, és reméltem, hogy a lányok is gépnél vannak már. Általában